

Arrest

nr. 122 596 van 16 april 2014
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 21 september 1989 te Chilik, Kazachstan.

Van 2008 tot 2009 werkte u als ambtenaar bij de burgerlijke stand. U werkte er als enige Oeigoer. U werd onder druk gezet om baan te ruimen voor iemand anders en diende uiteindelijk uw ontslag in. Vervolgens ging u aan de slag bij een belastingdienst, maar ook daar ervoer u druk van een leidinggevende. U stopte ook met dit werk.

Uw oom, Z.A. (O.V. 6.856.285), had al meerdere jaren ervaring als zelfstandig ondernemer. Vanaf augustus 2010 begonnen jullie samen met het uitbaten van een handel in tweedehandswagens. Al vrij snel werden jullie er, door 2 agenten, toe gedwongen om een gedeelte van jullie inkomsten maandelijks af te staan. Dit bedrag werd vastgesteld op 2.000\$ per maand.

*Uw problemen, die zouden leiden tot uw vlucht uit uw herkomstland, begonnen echter na uw huwelijk (op 19 maart 2011) met **M.M. (O.V. 6.856.282)**.*

Op een of andere manier kregen de personen die u en uw oom afpersten lucht van dit glamoureuze feest, dat door tal van gasten werd bijgewoond. Na dit feest kregen u en uw oom te horen dat jullie voortaan 5.000 in plaats van de gebruikelijke 2.000\$ zouden moeten afstaan. Jullie verzetten zich tegen deze aanzienlijke verhoging en werden daarom bedreigd.

Op 26 mei 2011 keerde u terug van uw werk toen u onderweg werd tegengehouden door de politie. Uw wagen werd doorzocht en de politiepatrouille vond in uw voertuig een wapen. U werd meegenomen naar het politiekantoor voor ondervraging.

Uw oom werd telefonisch verwittigd dat u werd vastgehouden. Hij slaagde er in om u op 28 mei 2011 te bevrijden en dit na het betalen van een vrijkoopsom. In een document verklaarde uw oom dat hij de rest van het geëiste bedrag later zou betalen.

Na uw vrijlating bracht uw oom u naar huis, waar u enigszins bekwam van de doorstane emoties. Nog dezelfde dag vertrok u echter naar Dzarkent, waar u zou onderduiken tot aan uw vlucht naar België.

U ging wel nog naar Almaty om er een identiteitskaart en een internationaal paspoort af te halen.

Op 26 juli 2011 vertrok u per trein van Almaty naar Moskou, samen met uw partner, uw broer, uw oom en diens partner en dochter. In Moskou gaven jullie jullie internationale paspoorten aan uw vader, die terugkeerde naar Kazachstan.

U reisde vanuit Moskou over land naar België, waar u op 3 augustus 2011 aankwam.

De volgende dag, in casu op 4 augustus 2011, vroeg u asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

Op 25 augustus 2011 beviel uw partner in België van een zoon, I..

*Tijdens uw verblijf in België – en in afwachting van de behandeling van uw asielaanvraag – werd uw zus **Z.M. (O.V. 7.568.702)** op 24 mei 2012 op de terugweg van school lastig gevallen door enkele jongens. De politie kwam tussenbeide, maar nam enkel uw zus mee voor ondervraging.*

Bij de politie werd haar gevraagd waar u zich bevond.

Na het betalen van een vrijkoopsom door uw vader, werd uw zus vrijgelaten.

Ze durfde nadien niet meer buitenkomen en uw vader vond het daarom beter om ook haar naar België te sturen.

Op 6 september 2012 vroeg uw zus in België asiel bij de bevoegde instanties.

In het kader van onderhavige asielaanvraag legt u de volgende stukken over: uw geboorteakte en de geboorteakte van uw partner (origineel), uw rijbewijs en dat van uw partner (kopie), uw huwelijksakte (origineel), uw identiteitskaart en die van uw partner (origineel), uw werkboekje (origineel), een verkoopcontract (origineel), een attest van de politie van Almaty in verband met uw zus Z.M. (origineel), 2 oproepingen op uw naam (origineel), attest in verband met strafzaak jegens u (kopie/fax), een verklaring van de voorzitter van het World Uyghur Congress (origineel), een oproeping (te uwer attentie) voor een medische keuring in het kader van de dienstplicht (origineel), 4 foto's van uw huwelijksfeest (origineel), een in België afgesloten arbeidscontract (kopie) en uw internationaal paspoort en dat van uw partner (kopie).

*Uw partner, **M.M. (O.V. 6.856.282)**, vroeg eveneens asiel bij de Belgische autoriteiten op 4 augustus 2011.*

Zij verbindt haar asielmotieven aan de uwe.

B. Motivering

*Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op een arrestatie op 26 mei 2011, nadat u en uw oom **Z.A. (O.V. 6.856.285)** hadden geweigerd om een groter gedeelte van jullie inkomsten uit de autohandel af te dragen aan politieagenten.*

Het was uw oom die u op 28 mei 2011 bevrijdde, nadat hij een gedeelte van de vrijkoopsom had betaald; de rest van het verschuldigde bedrag zou hij later betalen, maar om hieraan te ontsnappen, ontvluchtte u uw herkomstland, samen met uw partner, uw broer, voormelde oom en diens partner en dochter.

Indien jullie niet zouden betalen vreest u valselijk beschuldigd en veroordeeld te worden. Voor u met uw oom begon samen te werken werd u, als ambtenaar, geconfronteerd met discriminatie omwille van uw Oeigoerse origine.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw relaas in het kader van de afpersing niet geloofwaardig is, en wel omwille van de hierna beschreven elementen.

*Ten eerste legt u op belangrijke punten, die raken aan de essentie van uw asielrelaas, **onaannemelijk vage verklaringen af.***

Uit uw verklaringen blijkt dat u door 2 welbepaalde personen – het waren agenten – werd afgeperst. Op de vraag of deze belagers u nog kwamen opzoeken in de maand mei, voordat u in dezelfde maand zou opgepakt worden, kunt u tijdens uw laatste asielgehoor niet specificeren of dit 1 of 2 keer, dan wel vaker gebeurde (CGVS 3, p.3).

Dat u de frequentie van bezoeken door uw belagers in mei, de maand waarin u uiteindelijk zou opgepakt worden, zelfs niet bij benadering kunt duiden, is niet aannemelijk te noemen.

Het betreft immers een belangrijke en afgebakende periode in uw relaas; u werd bedreigd, uiteindelijk opgepakt en 2 dagen vastgehouden. Er kan verwacht worden dat u zich dan ook kan herinneren en bij benadering kan zeggen hoe vaak u in de weken voorafgaand aan uw aanhouding nog werd bezocht door uw vervolgers.

Wanneer uw partner vernam dat u was opgepakt, herinnerde u zich tijdens uw eerste asielgehoor evenmin; misschien bracht uw oom uw partner niet dezelfde dag op de hoogte om haar niet ongerust te maken (CGVS 1, p.15).

Tijdens uw laatste asielgehoor bleek u evenmin te weten wie uw ouders inlichtte over uw arrestatie op 26 mei 2011 (CGVS 3, p.5).

U verklaart deze onwetendheid door te beweren dat dat u destijds niet interesseerde en dat u zich niet met allerlei dingen tegelijk kon bezighouden (CGVS 3, p.6).

Dat u over het inlichten van uw zowel uw partner, met wie u nog niet lang gehuwd was, als uw ouders inzake uw detentie, niet weet wie hen op de hoogte bracht, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar uw vader, blijkens uw verklaringen, een aanzienlijke rol speelt bij aspecten van uw relaas en onderhavige aanvraag: hij ging uw rijbewijs afhalen terwijl u ondergedoken leefde, hij begeleidde u bij uw vlucht van Almaty naar Moskou en sinds uw verblijf in België fungeert hij klaarblijkelijk als contactpersoon voor het verkrijgen van documenten.

Bijgevolg kan verwacht worden dat jullie met elkaar gepraat hebben over de omstandigheden waarin uw vrouw en ouders uw aanhouding hebben vernomen.

Dat u niet weet wie uw partner en uw ouders van een ingrijpende gebeurtenis als uw detentie niet op de hoogte heeft gebracht, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Na uw vrijlating moest uw oom nog een deel van het geëiste losgeld betalen; hij kreeg hiervoor een maand de tijd (CGVS 1, p.13).

De dag dat aan deze eis moest voldaan worden kent u niet en u schrijft dit toe aan het feit dat u het document dat uw oom schreef en ondertekende niet hebt gezien (CGVS 1, p.13).

Niettemin was het ook in dit geval redelijk te verwachten dat u, minstens bij benadering, deze dag kon situeren, aangezien het vereffenen van de resterende schuld van uw oom een belangrijk moment was en u er persoonlijk belang bij had om te weten wanneer uw oom uiterlijk aan de eisen van jullie belagers moest voldoen.

Dat u hieromtrent dermate vaag bent, is eveneens weinig aannemelijk te noemen.

Ten tweede zijn er een aantal verklaringen die net als voorgaande besproken **verklaringen initieel onaannemelijk vaag** moeten genoemd worden, maar waarbij u bij herbevraging **in een later gehoor zeer concrete en gedetailleerde informatie** geeft.

Echter, de latere concrete verklaringen kunnen de eerdere vage verklaringen niet vergoelijken, het betreft immers zaken waarvan, omwille van het belang en de impact in het relaas, reeds bij het eerste gehoor kon verwacht worden dat u duidelijke antwoorden kon geven.

Bovendien is de discrepantie tussen deze verklaringen dermate frappant dat ook deze verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de betreffende feiten.

Zo zou na uw vrijlating op 28 mei 2011 uw oom Z.A. u naar huis gebracht hebben (CGVS 1, p.11). Of uw oom, kennelijk de enige persoon die u naar huis bracht na uw detentie, nog mee binnenkwam, verklaart u tijdens uw eerste asielgehoor dit niet meer te weten (CGVS 1, p.11 en p.15).

Wat u onmiddellijk na uw aankomst thuis deed, wist u evenmin; u herinnerde zich tijdens het eerste asielgehoor enkel dat u uw handen waste (CGVS 1, p.15).

Tijdens uw laatste asielgehoor was u ook op dit punt nauwkeuriger.

Zo beantwoordde u (CGVS 3, p.6) op de vraag of uw oom u naar huis bracht positief en u voegt er meteen aan toe dat hij even mee naar binnen kwam. Op de vraag wat hij dan bij u thuis nog zoal deed, verklaart u (CGVS 3, p.7) dat jullie samen thee dronken, hoewel u zich eerder enkel wist te herinneren dat u uw handen waste.

Nadat u thuis was aangekomen na uw vrijlating, bleef u er nog enige tijd, alvorens u naar Dzharkent ging om er tot aan uw vlucht onder te duiken.

Tijdens uw eerste asielgehoor verklaarde u (CGVS1, p.11) niet te weten hoe lang u nog thuis bleef. U weet enkel zeker dat u dezelfde dag nog naar Dzharkent vertrok, maar u durft zelfs niet bij benadering te zeggen hoe lang u nog thuis bleef (CGVS1, p.11); u beweerde de gestelde vraag niet preciezer te willen/kunnen beantwoorden omdat u bang was om zich te vergissen. Een tijdstip noemt u daarom hoegenaamd niet, maar het was nog klaar buiten (CGVS 1, p.11).

Tijdens uw tweede asielgehoor was u ook op dit punt opvallend nauwkeuriger. Zo verklaart u achtereenvolgens dat u rond half 7 's avonds uw woonst (en partner) verliet (CGVS 2, p.8) en dat u nog thuis was van 12 uur ('s middags) tot half 7 's avonds (CGVS 2, p.9).

Ten derde werd vastgesteld dat u in uw herkomstland **démarches deed, die eveneens afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.**

Zo blijkt uit door u overlegde documenten dat u zich, nota bene in de periode dat u een verdoken bestaan leidde in uw herkomstland, meermaals tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van documenten.

Uit de door u overlegde identiteitskaart (document 5: groene map) blijkt dat deze werd uitgereikt op 16 juni 2011, in casu op een moment dat u al ruim 2 weken ondergedoken leefde in Dzarkent.

Na uw derde, en tevens laatste asielgehoor, legde u een internationaal paspoort op uw naam over.

Dit document vermeldt dat het werd afgeleverd op 28 juni 2011.

U erkent dat u persoonlijk deze uiterst belangrijke identiteitsdocumenten afhaalde bij de bevoegde dienst (CGVS 1, p.7 en 8).

Welnu, de vaststelling dat u zich minstens 2 keer verplaatste naar de regio, die u ontvlucht was om zodoende buiten het zicht van de autoriteiten te blijven, om er identiteitsdocumenten te gaan afhalen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, als zou u van 28 mei 2011 tot aan uw vertrek op 26 juli 2011 een clandestien bestaan geleid hebben in uw herkomstland.

Met deze administratieve handelingen maakte u zich immers zichtbaar voor de autoriteiten, waarvan uw belagers, hetzij indirect, ook deel uitmaakten.

De door u gestelde handelingen in een periode waarin u zogenaamd ondergedoken leefde, zijn niet te rijmen met uw verklaarde vrees jegens autoriteiten (politie), zelfs indien u in deze periode (nog) niet officieel gezocht werd, met het oog op eventuele vervolging.

In dit verband moet nog opgemerkt worden dat op 16 juli 2011 ook nog een rijbewijs op uw naam werd afgeleverd (document 3: groene map).

Op de vraag of u ook dit moment persoonlijk afhaalde verklaart u eerst (CGVS 1, p.9) dat dit het geval was, maar dat het lang geleden was, waarop u meteen nadien beweert dat uw vader het betreffende document afhaalde (CGVS 1, p.9).

Op de vraag hoe u dan verklaart dat het rijbewijs door u werd gehandtekend, verklaart u (CGVS 1, p.9) dat u alleen foto's meegaf aan uw vader.

Daarop werd u de vraag gesteld hoe u deze foto's dan aan uw vader bezorgde en daarop beweert u dat uw vader de foto's reeds had (CGVS 1, p.9).

Welnu, hier moet vastgesteld worden dat uw verklaringen vooreerst niet overtuigend te noemen zijn en bovendien ongerijmde wendingen bevatten.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook dit document persoonlijk bij de bevoegde autoriteit bent gaan afhalen, eveneens in de periode waarin u een clandestien bestaan zou geleid hebben.

De door u gestelde administratieve handelingen zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waaruit moet blijken dat u van 28 mei tot 26 juli 2011 een verdoken bestaan leidde in uw herkomstland.

Ten vierde getuigt uw **gebrek aan grondige interesse aangaande uw persoonlijke problemen na uw aankomst in België** evenmin van een ernstige vrees.

U legde tijdens uw eerste asielgehoor enkele oproepingen neer, uitgaande van de politie (ze worden verder in deze beslissing besproken).

Op de vraag of er nadien (na september 2011) nog andere convocaties werden afgegeven, geeft u aan dat dit niet het geval was (CGVS 1, p.15), maar er zou wel een opsporingsbericht moeten zijn. Vervolgens erkent u echter niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een opsporingsbericht en u geeft aan dat u dit niet hebt trachten na te gaan omdat u veronderstelt dat uw vader u wel zou informeren in voorkomend geval (CGVS 1, p.15).

U beweert (CGVS 1, p.16) dat uw vader nog bedreigd wordt, maar wanneer u kort nadien wordt gevraagd of u deze bedreigingen kunt illustreren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p.16).

U legde weliswaar een document over (document 10: groene map) waaruit moet blijken dat u het voorwerp van een strafrechtelijk onderzoek uitmaakt, maar toen u tijdens uw tweede asielgehoor werd gevraagd naar de voortgang van dit onderzoek, moest u erkennen daarover geen informatie te hebben (CGVS 2, p.9).

U geeft in het zelfde verband aan (CGVS 2, p.9) dat uw vader misschien nog geïnformeerd heeft, maar u weet daarover niets met zekerheid.

Welnu, van asielzoekers mag verwacht worden dat zij op regelmatige en actieve wijze informatie vergaren over de voortgang van hun beweerde problemen.

Klaarblijkelijk bent u onvoldoende op de hoogte van de voortgang van uw beweerde problemen, wat een indicatie is van een gebrekkige interesse en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees eveneens ondermijnt.

Ten vijfde moeten tevens enkele **tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw oom Z.A. (O.V. 6.856.285)**, opgemerkt worden.

Uw weigering en die van uw oom om, na uw huwelijksfeest, een nog groter gedeelte van jullie inkomsten uit de door jullie uitgebate autohandel af te dragen, leidde tot uw arrestatie op 26 mei 2011, die later de aanleiding zou zijn voor uw vlucht uit Kazachstan.

Uw oom verklaarde (CGVS 3, oom Z.A., p.7) dat jullie afpersers in april 2011 nog 2.000\$ kwamen ophalen.

Uzelf verklaarde echter (CGVS 3, p.3) dat er in april 2011, in casu de maand na uw huwelijksfeest, helemaal niets meer betaald werd aan jullie afpersers.

U verklaart verder uitdrukkelijk dat u ervan op de hoogte zou geweest zijn als uw oom dit toch had gedaan omdat jullie samen de zaak runden: uzelf noch uw oom zouden in april nog betaald hebben (CGVS 3, p.3).

Aangezien uw oom duidelijk verklaarde dat er in april wél nog werd betaald aan de personen die jullie afpersten, in casu een bedrag van 2.000\$, werd u geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid. U beweert meteen dat het niet kan dat uw oom dat verklaarde (CGVS 3, p.3) en vervolgens beweert u dat uw oom zich in voorkomend geval vergist heeft of vergeten was wat er al dan niet gebeurde (CGVS 3, p.3).

Welnu, dergelijke verklaringen zijn niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Van u en uw oom mocht verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over het al dan niet geld afdragen aan afpersers in de periode volgend op uw huwelijksfeest, aangezien de periode tussen het huwelijksfeest en uw aanhouding een duidelijk afgebakende periode is en een al dan niet betaling in april hierin een essentieel gegeven is.

Uw oom verklaarde voorts (CGVS 3, p.7) dat uw belagers jullie in mei nog kwamen bedreigen op jullie werk én dat ze jullie beiden ook telefonisch nog contacteerden.

Uzelf verklaarde echter (CGVS 3, p.4) dat er niet meer getelefoneerd werd om u/jullie te bedreigen en of uw oom werd gebeld, weet u niet.

Aangezien uw oom verklaarde dat jullie beiden nog opgebeld werden, werd u geconfronteerd met zijn verklaringen, waarop u enkel beweert (CGVS 3, p.4) dat dat niet klopt, en bijgevolg dat uw oom zich heeft vergist.

Echter, dit is weinig aannemelijk, aangezien de uitspraak van uw oom dat jullie beiden nog zijn opgebeld, duidelijk is en veronderstelt dat uw oom wist dat u telefonisch werd bedreigd.

Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ten zesde moet worden opgemerkt dat er **ernstige aanwijzingen** zijn dat u zich, in het kader van onderhavige asielaanvraag, hebt schuldig gemaakt aan **documentfraude**.

Niet enkel tast dergelijke fraude uw algehele oprechtheid aan, maar ook de geloofwaardigheid van essentiële aspecten van uw asielrelaas.

Om uw professionele activiteiten als zelfstandig ondernemer in uw herkomstland te staven, die indirect leidden tot de problemen, die nadien de aanleiding zouden vormen voor uw vlucht, legde u een document over waaruit blijkt dat een transactie voor de verkoop van een voertuig werd afgesloten op 1 februari 2010 (document 7, groene map).

Tijdens uw laatste asielgehoor werd u gevraagd sinds wanneer u de autohandel met uw oom begon, waarop u verklaart (CGVS 3, p.7) dat dit gebeurde vanaf augustus 2010. Uw oom deed eerder al gelijkaardige zaken, maar in het zwart; jullie werkten pas officieel vanaf augustus 2010 (CGVS 3, p.7).

U werd daarom geconfronteerd met de inhoud van voormeld document, waaruit blijkt dat een transactie werd afgesloten op 1 februari 2010, dus ruimschoots vóór het verklaarde begin van uw officiële activiteiten in de autobranche.

U beweert eerst dat u het document zelf opstelde (CGVS 3, p.7) en dat u mogelijk een fout maakte bij het noteren van de datum – waarbij u als maand “02” noteerde – maar daarop wordt u attent gemaakt op de vaststelling dat de maand “februari” ook voluit werd geschreven in het document (CGVS 3, p.7).

U erkent dat dit inderdaad “raar” is en u wijt de notering van de maand februari aan verstrooidheid, maar verder geeft u geen afdoende uitleg te hebben voor de op zijn minst opmerkelijke vaststelling (CGVS 3, p.7).

Welnu, de vaststelling dat u ter staving van uw professionele activiteiten één document overlegt dat melding maakt van een transactie op 1 februari 2010, terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u pas vanaf augustus 2010 officieel in de autobranche actief was, doet niet enkel gereede twijfel rijzen over de authenticiteit van het betreffende bewijsstuk, maar bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw professioneel verleden ondergraven.

Deze vaststelling is belangrijk aangezien uw professioneel verleden een wezenlijk aspect van uw asielrelaas kan genoemd worden omdat u door uw activiteiten als zelfstandig ondernemer de aandacht van (lokale) autoriteiten op u vestigde en hierdoor het slachtoffer werd van afpersingspraktijken van deze laatste, die leidden tot ernstige problemen en, uiteindelijk, uw vlucht uit uw herkomstland.

Uw geloofwaardigheid wordt door de hiervoor beschreven vaststelling ondergraven.

U legde tevens 2 oproepingen over (document 9, groene map), waarin u werd gesommeerd zich voor verhoor bij de politie aan te bieden en dit in de maand september van 2011.

Er mag vanuit gegaan worden dat u met het overleggen van dergelijke oproepingen tracht aan te tonen dat u, sinds uw vlucht uit uw herkomstland, het voorwerp van vervolging uitmaakt.

Welnu, hoewel deze documenten werden opgesteld – en uitgereikt – na uw vlucht uit uw herkomstland, vermelden zij (zie vertaling in gehoorverslag 1, dd.04.10.2012, p.4) dat u aanwezig bent geweest, wat praktisch en fysiek onmogelijk was, aangezien u sinds begin augustus 2011 in België verbleef.

U erkent ook uitdrukkelijk dat u niet persoonlijk aanwezig was bij de politie die u voor verhoor opriep (CGVS 1, p.4).

Gevraagd naar een plausibele uitleg voor de op zijn minst opmerkelijke lapsus in de bewuste convocatie, beweert u dat mogelijk bedoeld werd dat u zich daar dan persoonlijk moest melden (CGVS 1, p.4).

Niettemin blijft de vaststelling overeind dat het document, klaarblijkelijk uitgaande van een Kazachse autoriteit, een zeer ernstige lapsus bevat.

Deze vaststelling doet ernstige vragen rijzen over de authenticiteit van het betreffende document, maar belangrijker nog is het vermoeden dat hierdoor ontstaat, als zou u bewust hebben getracht om de asielinstanties te misleiden en deze voor te houden dat u sinds uw vlucht het voorwerp van vervolging uitmaakt.

De verdenking die u hiermee op zich laat rusten, ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Eveneens qua documenten werd ten slotte nog een minstens opmerkelijke vaststelling gedaan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 26 mei 2011 werd aangehouden. U verklaart in dat verband dat u werd overgebracht naar de lokale **Zjetususky** ROVD-afdeling (politie) van Almaty (CGVS1, p.9).

Na uw eerste asielgehoor legde u een document (kopie) over om deze aanhouding te staven.

Welnu, het mag minstens opmerkelijk genoemd worden dat het overlegde document klaarblijkelijk werd uitgereikt door de lokale **Turksibsky** ROVD-afdeling en niet door de Zjetususky afdeling, waar u, althans blijkens uw verklaringen, zou vastgehouden zijn.

Daarnaast betreft het document een kopie (fax), waarvan de bewijswaarde sowieso eerder gering is.

Aangezien deze vaststellingen aangaande het document pas werden gedaan na uitgebreide analyse van alle elementen in het administratief dossier en na het laatste asielgehoor, werd u niet geconfronteerd met de genoemde vaststelling, maar niettemin blijft het minstens opmerkelijk dat een andere afdeling dan degene waarin u in detentie verbleef uw aanhouding attesteerde.

In het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat ook over de authenticiteit van dit document gerede twijfel, maar ook aan het vervolgingsfeit dat u hieraan blijkt te willen verbinden (uw arrestatie op 26 mei 2011).

Er moet tot slot worden benadrukt dat u, overigens net als enkele familieleden die op 4 augustus 2011 asiel vroegen, **in gebreke bent gebleven inzake de medewerkingsplicht** die op u, als asielzoeker, rust.

Immers, van asielzoekers wordt verwacht dat zij zo snel als redelijkerwijs verwacht kan worden alle beschikbare documenten overleggen aan de asielinstanties. In casu wordt asielzoekers, van bij het begin van de asielprocedure, gewezen op het belang van het overleggen van identiteits- en reisdocumenten, aangezien dergelijke documenten niet enkel de asielinstanties in staat stellen om de correcte identiteit van de asielzoeker te bepalen, maar ook belangrijke informatie kunnen bevatten over hun recente verblijfplaats(en), hun (recente) herkomst, de afgifte van visa en het moment en de manier waarop zij hun herkomstland hebben verlaten.

Welnu, u legde, net als uw partner, uw oom en diens partner pas internationale paspoorten voor na uw derde asielgehoor, dat ruim een jaar na uw eerste asielgehoor plaatsvond.

Hoewel het enkel kopies van de internationale paspoorten betreft, aangezien de originelen zich nog in Kazachstan bij uw vader zouden bevinden, mocht verwacht worden dat u ruimschoots eerder dergelijke belangrijke stukken overlegde.

Op basis van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat niet alleen het vermoeden dat u bewust het originele exemplaar van uw internationaal paspoort achterhoudt, maar aldus ook de manier waarop u naar België reisde en bijvoorbeeld het bezit van een geldig visum tracht te verbergen voor de asielinstanties.

Bovendien stelde het Commissariaat-generaal vast dat u oorspronkelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (DVZ, verklaring, vraag 34. Gegevens over de reis (naam van de passeur, prijs van de reis, naam van de organisator): "Ik heb mijn paspoort ingeruild voor een vals Russisch paspoort. Ik heb dat niet in handen gehad dus ik heb niet kunnen zien welke namen en foto erin stond," terwijl u later, tijdens uw uitgebreid asielgehoor (CGVS 2, p.6) verklaarde dat uw naam (ongeveer) A.S. luidde en het vals paspoort een Pools visum bevatte.

Tijdens uw laatste asielgehoor werd u geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken opvallend vager bleef in uw verklaringen over uw reis en daaraan verbonden

aspecten, waarop u beweert dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet veel over uw reis (vlucht) gevraagd werd (CGVS 3, p.2).

Deze uitleg is niet afdoende te noemen, aangezien uit uw administratief dossier blijkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel een vraag kreeg over (aspecten van) uw reis, zij het summier, maar deze vraag beantwoordde met de hiervoor geciteerde uitspraak.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u met een vals paspoort van Moskou naar België reisde omdat u bang was om met uw originele paspoort te reizen (CGVS 3, p.2), maar dit paspoort gebruikte u wel voor het eerste deel van uw reis, in casu van Kazachstan naar Rusland, hetgeen weinig logisch kan genoemd worden.

Immers, indien u werkelijk bang was om tijdens uw vlucht naar België getraceerd te worden door Kazachse autoriteiten, ware het logischer om reeds van bij het vertrek vanuit Kazachstan gebruik te maken van vervalste documenten en niet pas vanaf Moskou, Rusland.

Uw verklaringen en reisgedrag zijn weinig geloofwaardig te noemen en ondermijnen uw algehele oprechtheid.

Deze doen vermoeden dat u de voor uw reis gebruikte identiteits- en/of reisdocumenten daadwerkelijk bewust achterhoudt.

Los van het vervolgingsrelaas aangaande de afpersing en vervolging door de politieagenten, haalt u eveneens problemen aan omwille van uw Oeigoerse origine.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u problemen had op uw werk in overheidsdienst omwille van uw origine. U werkte eerst bij de dienst Bevolking, later bij een belastinginspectie (CGVS 1, p.13). U werd op beide plaatsen onder druk gezet om ontslag te nemen omwille van uw origine (CGVS 1, p.14).

Afgezien van de vaststelling dat uw tweede functie in overheidsdienst niet in uw werkboekje vermeld wordt (document 6: groene map) en u hiervoor geen overtuigende uitleg geeft – u verklaart er niet lang gewerkt te hebben (CGVS 1, p.14), hoewel blijkt dat u er ongeveer even lang werkte als bij de dienst Bevolking, terwijl deze functie wél vermeld wordt in uw werkboekje – moet opgemerkt worden dat u, op de vraag in welke mate uw problemen op uw werk een rol spelen bij onderhavige aanvraag, verklaart (CGVS 1, p.14) dat deze problemen niet het belangrijkste waren en u ze aanhaalt om te illustreren dat u door uw origine minder jobkansen had bij de overheid.

Welnu, problemen inzake discriminatie, klaarblijkelijk op basis van uw etnische origine, zijn weliswaar afkeurenswaardig te noemen, maar uit deze voorbeelden kan niet afgeleid worden dat u omwille van uw origine in Kazachstan werd vervolgd en dreigt vervolgd te worden in de zin van vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kan in dit verband verwezen worden naar informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd.

Uit bijgevoegde informatie blijkt dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel, op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Bijgevolg kunnen deze feiten niet weerhouden worden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legt, behalve de reeds besproken documenten, de volgende stukken over: uw identiteitskaart en die van uw partner, een kopie van uw internationaal paspoort (en dat van uw partner), uw rijbewijs en dat van uw partner en jullie geboorteaktes. Deze documenten bevatten gegevens over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt.

U legt uw huwelijksakte over, die de formele band tussen uzelf en uw partner bewijst, wat hier evenmin ter discussie staat.

U legt uw werkboekje over. Het bevat gedeeltelijke informatie over uw professioneel verleden; het bevat enkel informatie over de eerste van 2 door u uitgeoefende functies in overheidsdienst.

Over uw tweede functie in overheidsdienst (belastinginspectie) bevat het werkboekje geen informatie. Waarom uw tweede job in overheidsdienst niet in uw werkboekje vermeld wordt, kunt u niet meteen verklaren (CGVS 1, p.14).

U legt een attest neer waaruit blijkt dat de belagers van uw zus Z.M. niet zouden vervolgd worden.

Het attest bevat geen informatie die uw verklaarde problemen staft, maar evenmin kan het document bewijzen dat uw zus onterecht werd vastgehouden, al dan niet met het oog op het verkrijgen van informatie over u.

Voorts legt u een attest voor, waaruit blijkt dat een strafzaak tegen u gestart zou zijn naar aanleiding van de vondst van een wapen op 26 mei 2011.

Afgezien van het feit dat het document een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso gering is, moet worden benadrukt dat documenten enkel in staat zijn om een geloofwaardig, plausibel en coherent asielrelaas te ondersteunen.

In uw geval werden echter vaststellingen gedaan die het Commissariaat-generaal doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas aannemelijk te maken. Bijgevolg kan het document niet weerhouden worden als een positief element bij onderhavige aanvraag.

U legt een brief over van Rebiya Kadeer, de voorzitter van het World Uyghur Congress (WUC). U erkent dat zij niet persoonlijk onderzoek naar uw beweerdde problemen heeft gedaan en dat zij de brief opstelde op basis van haar (algemene) informatie over problemen voor etnische Oeigoeren (CGVS 2, p.2).

Dit document heeft dan ook onvoldoende bewijskracht om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

De oproeping op uw naam voor het militair commissariaat, bewijst enkel dat u in uw herkomstland als dienstplichtige wordt beschouwd. 4 neergelegde foto's bewijzen dat u in het huwelijk trad met uw huidige partner, maar ze vormen geen bewijs voor uw latere problemen, die het gevolg zouden geweest zijn van dit huwelijksfeest.

U legt tot slot een in België verkregen arbeidscontract voor, dat niet relevant is voor onderhavige asielaanvraag.

Op basis van het voorgaande kan gesteld worden dat de door u overlegde documenten niet in staat zijn om de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Volledigheidshalve kan nog vermeld worden dat ook ten aanzien van uw partner **M.M. (O.V. 6.856.282)**, uw oom **Z.A. (O.V.6.856.285)**, diens partner **Z.Y. (O.V. 6.856.285)** en dochter **A.A. (O.V. 6.856.289)**, alsook uw broer **R.M. (O.V. 6.856.281)** en zus **Z.M. (O.V. 7.568.702)** werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien ze hun asielrelaas integraal of in eerste orde aan het uwe verbinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 22 januari 2014 vooreerst op (zie p. 5) dat de commissaris-generaal "zijn Kazaachse nationaliteit, alsmede zijn Oeigoerse origine niet in twijfel trekt".

Vervolgens voert hij een schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing (zie p. 6) "dat er materiële fouten zijn gemaakt omwille van niet correcte vertaling door de tolk die de Russische taal onvoldoende machtig is". Hij laat gelden dat deze problemen plaatsvonden zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal en dat hij dit probleem ook signaleerde

Hij vermeldt als voorbeeld van een niet correcte vertaling; op de vraag of de belagers nog in mei 2013 naar de werkplaats van verzoeker en zijn oom kwamen, antwoordde hij bevestigend, met name dat de belagers in mei kwamen en telefoneerden. Hij stelt dat dit niet correct genoteerd werd (zie p. 7) "om reden van slechte vertaling door de tolk".

Omtrent de documentenfraude die hem ten laste wordt gelegd, laat verzoeker gelden dat het slechts (zie p. 7) *“over twee materiële fouten”* gaat.

Het bewijs van de transactie bevat volgens verzoeker (zie p. 7) *“een flagrante schrijffout omdat de bedoeling was om de transactie af te sluiten op 1 februari 2011. Het was toch begin van 2011 en er werd automatisch vorig jaar zijnde 2010 vermeld”*.

Ook de politieoproeping bevat volgens verzoeker (zie p. 7) *“een materiële fout”*; hij legt uit dat in de praktijk vaak dergelijke (zie p. 7) *“lapsussen”* gebeuren *“om reden van spoed en onvoldoende onderwijsniveau van het politiepersoneel in Kazachstan”*.

Hij besluit dat dit (zie p. 7) *“geen schuld van verzoeker zelf”* is.

Wat het verschil in politieafdelingen op het document in verband met verzoekers aanhouding op 26 mei 2011 betreft, stelt verzoeker (zie p. 7) *“dat er soms niet gemakkelijk om te begrijpen welke politieafdeling voor een of een andere zaak bevoegd is”* (sic), dat de namen van de districten *“tevens vaak veranderd”* worden en dat de politieafdelingen in de praktijk steeds samenwerken en zaken tussen elkaar kunnen overmaken.

Waar verzoeker een gebrek aan medewerking wordt verweten, voert hij aan dat hem vroeger niet uitdrukkelijk gevraagd werd om zijn paspoort en dit van andere familieleden voor te leggen.

Hij verklaart dat hij voordien geen kopieën van de paspoorten had en dat de paspoorten bewaard werden door zijn vader in Kazachstan, dat het wettelijk verboden is in zijn land om dergelijke stukken in origineel per post te verzenden en dat het bovendien gevaarlijk is voor hem om paspoorten via andere personen te laten bezorgen omdat hij momenteel gezocht wordt in zijn land van herkomst.

Het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken minder informatie gaf dan bij het Commissariaat-generaal, wijt hij aan het feit (zie p. 8) *“dat hij weinig vragen over zijn reis moest beantwoorden tijdens zijn eerste interview bij de DVS en dat de tolk op zijn interview bij de DVS de Russische taal niet goed machtig was”*.

Hij verklaart ook dat hij van Kazachstan naar Moskou reisde met zijn eigen reispas omdat hij toen nog niet officieel gezocht werd in zijn land van herkomst, waardoor er (zie p. 8) *“toen nog geen groot risico voor verzoeker (was) om met zijn eigen paspoort te reizen”*.

Verzoeker stelt dat hij in april 2011 druk doende was met zijn huwelijksfeest en dat hij daarom niet op de hoogte was van de betaling van zijn oom Z.A.; dit betrof volgens verzoeker nog een betaling voor de maand maart 2011.

Dat hij in juni 2011 nog een identiteitskaart en een reispas verkreeg, legt hij uit door het feit dat hij vroeger op de afdeling van de burgerlijke stand had gewerkt en nog heel wat medewerkers kende, dat de documenten werden opgemaakt door personen die hij persoonlijk kende, dat het Ministerie van Justitie niets te maken had met politie en dat hij zich daarom niet persoonlijk moest aanbieden om zijn documenten in ontvangst te nemen. Hij wijst er nog op dat hij toen nog niet officieel gezocht werd in Kazachstan.

Het rijbewijs is volgens verzoeker, afgehaald door zijn vader, die ook voor hem het stuk ondertekende (zie p. 9) *“omdat hij een beeld van zijn handtekening had”*. Volgens verzoeker zijn dergelijke dingen praktisch perfect mogelijk en gebeuren ze vaak in Kazachstan.

Waar verzoeker een gebrek aan interesse verweten wordt, stelt hij (zie p. 9) *“dat zijn vader niet alles aan hem vertelde om hem niet onnodig zenuwachtig te maken”* en *“om hem niet te traumatiseren”*, wat volgens hem perfect kadert in de Oeigoerse traditie.

Hij voert aan dat hij daarom niet alle details kent over de gebeurtenissen na zijn vertrek tot op het moment dat zijn zus Z.M. naar België kwam; dat hij ook nu mogelijks niet alle details kent zoals over zijn strafzaak, (zie p. 10) *“omwille van lange afwezigheid in zijn land van herkomst”*. Dat hij in een later verhoor meer informatie gaf dan tijdens eerdere verhoren, is volgens verzoeker te wijten aan het feit (zie p. 10) *“dat hij eerst in schoktoestand was en enkel later van zijn vrouw en zijn oom meer informatie kreeg en kon meer details geven bij het CGVS”*.

Wat de laatste betaling aan de belagers betreft, voert hij aan dat hij toen niet aanwezig was thuis en dat zijn oom A.Z. inderdaad nog betaalde; hij stelt dat hij druk doende was met de voorbereiding van zijn huwelijksfeest, terwijl zijn oom zich bezighield met de afbetalingen.

Verzoeker voert aan dat hij momenteel bezig is met het verzamelen van andere bewijzen; hij voegt er aan toe dat een bewijs echter (zie p. 10) *“onmogelijk absoluut volledig kan zijn”* en dat kleine onvolledigheden geen redenen mogen zijn om de bewijzen als niet geloofwaardig te bestempelen.

Hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR en stelt dat er voorzichtig met worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Ten slotte stelt verzoeker dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders heeft herinnerd, (zie p. 12) *“doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingstatus aan hem onzegd wordt”*; hij laat nog gelden dat hij nog jong is en dat mogelijke vergissingen ook te wijten kunnen zijn aan stress.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal (ziep. 12) “te vernietigen of te hervormen” en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met stukken “die bewijzen dat verzoeker met effectief met verkoop van auto’s bezig was” (sic).

Het betreffen volgens hem (i) “vier volmachten” afgegeven aan verzoeker, zijn vader en zijn broer R.M.; (ii) een brief van Rebiya Kadeer, voorzitter van Wereldcongres van Oeiguren, voor verzoekers zus Z.M.; (iii) referentiebrieven van T.D. en lerares E.J..

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op een onaannemelijke manier onwetend is omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas.

Uit het verhoorverslag van 13 november 2013 van het Commissariaat-generaal (zie p. 3) blijkt dat verzoeker op de vraag of zijn belagers hem nog kwamen opzoeken in de maand mei, voordat hij opgepakt zou worden, niet kon specificeren of dit één of twee keer, dan wel vaker gebeurde.

Er kan echter verwacht worden dat verzoeker zich dan kan herinneren en bij benadering kan zeggen hoe vaak hij in de weken voorafgaand aan zijn aanhouding in mei, nog werd bezocht door zijn vervolgers.

Verzoeker kon tijdens zijn verhoor op 4 oktober 2012 (zie p. 15) evenmin aangeven wanneer zijn partner vernam dat hij was opgepakt en bleek tijdens zijn verhoor op 13 november 2013 (zie p. 5) niet te weten

wie zijn ouders had ingelicht over zijn arrestatie op 26 mei 2011, omdat het hem destijds niet interesseerde en hij zich niet met allerlei dingen tegelijk kon bezighouden (zie p. 6).

Dat verzoeker niet weet wie zijn partner als zijn ouders op de hoogte bracht van zijn detentie, is niet aannemelijk, temeer gezien blijkt dat zijn vader een aanzienlijke rol heeft gespeeld bij het onderduiken en de vlucht van verzoeker, met name ging hij het rijbewijs van verzoeker afhalen terwijl hij ondergedoken leefde, begeleidde hij verzoeker op zijn vlucht van Almaty naar Moskou en sinds verzoeker in België verblijft, fungeert hij klaarblijkelijk als contactpersoon voor het verkrijgen van documenten.

Verzoeker bleek tevens onwetend over de dag dat zijn oom de laatste keer het losgeld moest betalen (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 13).

Het is echter redelijk te verwachten dat verzoeker, dit minstens bij benadering kon situeren, aangezien het vereffenen van de resterende schuld van zijn oom een belangrijk moment was en hij er persoonlijk belang bij had om te weten wanneer zijn oom uiterlijk aan de eisen van de belagers had voldaan.

De onwetendheid en vage verklaringen van verzoeker omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas, doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft, gezien het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad is van oordeel dat het opvallend is dat verzoeker aanvankelijk onaannemelijk vage verklaringen aflegde, maar bij herbevraging in een later verhoor, plots zeer concrete en gedetailleerde informatie kon geven.

Zo zou verzoekers oom Z.A. hem na zijn vrijlating op 28 mei 2011 naar huis gebracht hebben (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 11).

Tijdens zijn eerste verhoor op 4 oktober 2012 verklaarde verzoeker echter niet te weten of zijn oom nog mee binnenkwam (zie p. 11,15), noch wat hij onmiddellijk na zijn aankomst thuis deed (zie p. 15), noch hoe lang hij na zijn vrijlating nog thuis bleef alvorens hij naar Dzharkent ging om er tot aan zijn vlucht onder te duiken (zie p. 11).

Tijdens latere verhoren verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn oom hem naar huis bracht en dat hij even mee naar binnenkwam (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 6), dat ze samen thee dronken (zie p. 7) -hoewel verzoeker zich eerder enkel wist te herinneren dat hij zijn handen waste- en dat hij, thuisgekomen na zijn vrijlating, rond half 7 's avonds zijn woonst (en partner) verliet (zie het verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 8) en dat hij nog thuis was van 12 uur ('s middags) tot half 7 's avonds (zie p. 9), alvorens hij naar Dzharkent ging om zich te verbergen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift deze verschillen wijt aan het feit *“dat hij eerst in schoktoestand was en enkel later van zijn vrouw en zijn oom meer informatie kreeg en kon meer details geven bij het CGVS”*, antwoordt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar dat de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring en beweerde *“schoktoestand”*, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovendien stelt de Raad vast dat bedoelde vaagheden hiaten betreffen in verzoekers verklaringen omtrent eigen ervaringen -wat er gebeurde toen hij na zijn vrijlating thuis arriveerde en hoe lang hij nog thuis bleef alvorens onder te duiken-, waardoor moeilijk kan worden ingezien hoe verzoeker *“er van zijn vrouw en zijn oom meer informatie kreeg en kon meer details geven bij het CGVS”*.

Hoe dan ook kon van verzoeker verwacht worden dat hij ten tijde van zijn eerste verhoor in oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, aan zijn vrouw en oom reeds meer informatie had gevraagd gezien verzoeker al op 3 augustus 2011 in België was aangekomen, op 4 augustus 2011 een asielaanvraag had ingediend en bij bedoeld verhoor al meer dan een jaar in België verbleef.

Bovenstaande vaststellingen keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door een gebrek aan interesse na zijn aankomst in België, aangaande zijn persoonlijke problemen.

Verzoeker legde tijdens zijn eerste verhoor op 4 oktober 2012 enkele oproepingen neer uitgaande van de politie, en verklaarde dat er na september 2011 nog een opsporingsbericht zou moeten zijn (zie p. 15); hij gaf echter toe niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een opsporingsbericht en hij verklaarde dat hij dit niet heeft trachten na te gaan omdat, naar zijn veronderstelling zijn vader hem in voorkomend geval wel zou informeren (zie p. 15).

Verzoeker haalde ook aan (zie p. 16) dat zijn vader nog bedreigd werd, maar wanneer kon hij deze bedreigingen niet illustreren (zie p. 16).

Verzoeker legde tevens een document neer waaruit moet blijken dat hij het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijk onderzoek; op de vraag naar de vordering van dit onderzoek, erkende verzoeker daarover geen informatie te hebben (zie het verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 9); hij stelde dat zijn vader misschien nog geïnformeerd heeft, maar verzoeker wist daarover niets met zekerheid te melden (zie p. 9).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert *“dat zijn vader niet alles aan hem vertelde om hem niet onnodig zenuwachtig te maken”* en *“om hem niet te traumatiseren”*, wat volgens hem kadert in de Oeigoerse traditie, en dat hij ook nu mogelijks niet alle gedetailleerde informatie heeft *“omwille van lange afwezigheid in zijn land van herkomst”*, zoals over zijn strafzaak, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, *quod non in casu*, gelet op verzoekers afwachtende en weinig initiatiefrijke houding dienaangaande.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatigheid om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen omtrent het te betalen geld daarenboven tegenstrijdig waren met die van zijn oom Z.A..

Zo verklaarde de oom (zie zijn verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7) dat de afpersers in april 2011 nog 2.000\$ kwamen ophalen, terwijl verzoeker beweerde (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 3) dat er in april 2011, *in casu* de maand van zijn huwelijksfeest, niets meer betaald werd aan de afpersers.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij niet mee thuis was tijdens deze betaling en dat de betalingen werden gedaan door zijn oom A.Z., gezien hij druk doende was met de voorbereiding zijn huwelijksfeest, wijst de Raad op verzoekers eigen verklaringen dienaangaande bij het Commissariaat-generaal.

Tijdens zijn verhoor verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat hij er zeker van op de hoogte zou geweest zijn als zijn oom dit toch had betaald omdat ze samen de zaak runden (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 3).

Geconfronteerd met de verklaringen van zijn oom dat hij de afpersers in april 2011 nog 2.000\$ betaalde, antwoordde verzoeker dat het niet kan dat zijn oom dat verklaard had (zie p. 3) en dat zijn oom zich in voorkomend geval vergist had of vergeten was wat er al dan niet gebeurde (zie p. 3).

Verder verklaarde verzoekers oom (zie zijn verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7) dat de belagers hen in mei nog kwamen bedreigen op hun werk én dat ze hen beiden ook telefonisch nog contacteerden; terwijl verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 4) dat er niet meer getelefoneerd werd om hem/hen te bedreigen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er tijdens de verhoren verkeerd vertaald werd, dat hun antwoorden *“duidelijk positief waren”* en dat de belagers in mei wel kwamen en telefoneerden, maar dat de antwoorden niet correct genoteerd werden *“om reden van slechte vertaling door de tolk”*, stelt de Raad vast dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker meermaals aangaf dat de belagers wél nog op bezoek kwamen op de werkplek maar hem niet meer gebeld hadden.

Geconfronteerd met de afwijkende verklaringen dienaangaande van zijn oom, antwoordde verzoeker (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 4) dat dat niet juist was.

Op de vraag of de belagers over verzoekers telefoonnummer beschikten, antwoordde verzoeker *“Dat weet ik niet. Het zou kunnen, maar ik weet het niet”* (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 4).

Gelet op deze vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat de antwoorden van verzoeker *“duidelijk positief waren”* en dat de belagers in mei wel kwamen en telefoneerden, maar dat zijn antwoorden niet correct genoteerd werden *“om reden van slechte vertaling door de tolk”*.

Deze tegenstrijdigheden keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas, gezien van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad merkt verder op dat het toenmalig gedrag van verzoeker niet samengaat met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Zo blijkt uit door hem voorgelegde documenten dat hij zich in de periode waarin hij volgens zijn verklaringen een verdoken bestaan leidde in zijn land van herkomst, meermaals tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van documenten.

Uit de voorgelegde identiteitskaart blijkt dat deze werd uitgereikt op 16 juni 2011, op een moment dat verzoeker volgens zijn verklaringen al ruim twee weken ondergedoken leefde in Dzarkent.

Het neergelegde internationaal paspoort op verzoekers naam werd afgeleverd op 28 juni 2011, eveneens tijdens de periode dat verzoeker ondergedoken zou hebben geleefd.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker vroeger bij de afdeling "burgerlijke stand" van de gemeente werkte, dat hij daar heel wat medewerkers kent, dat de documenten werden opgemaakt door personen die hij persoonlijk kende, dat het Ministerie van Justitie niets te maken had met politie en dat hij daarom zich niet persoonlijk moest aanbieden om de documenten in ontvangst te nemen, stelt de Raad vast dat deze beweringen niet stroken met zijn eerdere verklaringen.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2012 immers uitdrukkelijk dat hij persoonlijk deze identiteitsdocumenten afhaalde bij de bevoegde dienst (zie p. 7, 8). Hij stelde dat hij daarvoor met een taxi naar Almaty reed, een eerste keer om een aanvraag in te dienen en nog een keer om het paspoort op te halen en dat hij deze documenten op de normale manier en via de normale procedure verkreeg (zie p. 7, 8).

Op de vraag waarom hij deze documenten ging afhalen in een periode dat hij ondergedoken leefde, antwoordde verzoeker: *"Ik had vroeger bij die dienst gewerkt. Ik hoefde daarom bvb niet in een lange wachtrij te gaan staan. En tja, veel politie loopt er niet rond als je daar komt. Op dat ogenblik werd ik nog niet gezocht hé"*.

De vaststelling dat verzoeker minstens twee keer terugkeerde naar de regio -die hij ontvlucht was om buiten het zicht van de autoriteiten te blijven-, om er identiteitsdocumenten te gaan afhalen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dat verzoeker op dat ogenblik, waarop hij volgens zijn verklaringen *"nog niet officieel gezocht werd"*, maar toch reeds ondergedoken leefde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich daardoor zichtbaar maakte voor de autoriteiten, waarvan zijn belagers, hetzij indirect, ook deel uitmaakten.

De Raad merkt tevens op dat aan verzoeker op 16 juli 2011 ook nog een rijbewijs op zijn naam werd afgeleverd.

Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij ook dit document persoonlijk afhaalde (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 9), maar beweerde nadien dat zijn vader het afhaalde (zie p. 9).

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat het rijbewijs afgehaald werd door zijn vader, die ook voor hem ondertekende *"omdat hij een beeld van zijn handtekening had"*, en dat dergelijke dingen praktisch perfect mogelijk zijn en vaak gebeuren in zijn land van herkomst, is niet verenigbaar met zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij geen melding maakte van het feit dat zijn vader voor hem handtekende, hoewel het aan verzoeker expliciet werd gevraagd.

Op de vraag tijdens dit verhoor van 4 oktober 2012 hoe het kwam dat het rijbewijs door verzoeker werd gehandtekend, verklaarde hij eerst (zie p. 9) enkel dat hij alleen foto's meegaf aan zijn vader, om vervolgens te stellen dat zijn vader de foto's reeds had (zie p. 9).

De Raad heeft het sterke vermoeden dat verzoeker zelf ook dit document bij de bevoegde autoriteit is gaan afhalen, in de periode waarin hij volgens zijn verklaringen een clandestien bestaan zou geleid hebben, wat niet in overeenstemming te brengen is met verzoekers beweerde vrees.

De Raad is van oordeel dat verzoeker en zijn familieleden die hem naar België vergezelden, in gebreke zijn gebleven inzake de medewerkingsplicht die op de asielzoeker rust.

Verzoeker legde immers, net als zijn partner, zijn oom en diens partner, hun internationale paspoorten pas voor na het derde verhoor, ruim een jaar na het eerste verhoor in oktober 2012.

Hoewel het enkel kopieën betreft, aangezien volgens zijn verklaring de originelen zich nog in Kazachstan bij verzoekers vader bevinden, mocht verwacht worden dat hij eerder dergelijke belangrijke stukken overlegde.

Dergelijke documenten stellen de asielinstanties immers in staat om de correcte identiteit van de asielzoeker te bepalen en kunnen ook belangrijke informatie bevatten over hun recente verblijfplaats(-en), hun (recente) herkomst, de afgifte van visa en het moment en de manier waarop ze hun herkomstland hebben verlaten.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker vroeger niet uitdrukkelijk gevraagd werd om zijn paspoort en paspoorten van andere familieleden te bezorgen, wordt niet aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van bij het begin van de asielprocedure gewezen werd op het belang van het overleggen van identiteits- en reisdocumenten. Zo werd hem reeds bij de Dienst

Vreemdelingenzaken om persoonlijke documenten gevraagd, waarna verzoeker tevens moest aangeven waarom deze documenten ontbraken (zie "verklaring", vragen 18 - 21).

Ook de uitleg dat hij vroeger geen kopieën van die paspoorten had, dat de paspoorten bewaard werden door zijn vader in Kazachstan, dat het door de wetgeving van Kazachstan verboden is om dergelijke originele documenten per post te versturen en dat het bovendien gevaarlijk is voor verzoeker om paspoorten via andere personen te laten bezorgen sturen omdat hij momenteel gezocht wordt in zijn land van herkomst, betreft slechts ongestaafde beweringen die overigens niet verklaren waarom verzoeker op heden dan wel plots deze kopieën van internationale paspoorten kan neerleggen.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot het vermoeden dat verzoeker zijn origineel internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische overheden om aldus de manier waarop hij naar België reisde en bijvoorbeeld het bezit van een geldig visum tracht te verbergen.

Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker ook incoherente verklaringen aflegde over zijn reisweg en gebruikte reisdocumenten.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker (zie "verklaring", vraag 3.4) *"Ik heb mijn paspoort ingeruild voor een vals Russisch paspoort. Ik heb dat niet in handen gehad dus ik heb niet kunnen zien welke namen en foto erin stond,"* terwijl hij later op het Commissariaat-generaal stelde (zie het verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 6) dat zijn naam (ongeveer) A.S. luidde en het vals paspoort een Pools visum bevatte.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij met een vals paspoort van Moskou naar België reisde omdat hij bang was om met zijn originele paspoort te reizen (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 2), maar dat hij dit paspoort wél gebruikte voor het eerste deel van zijn reis, *in casu* van Kazachstan naar Rusland, wat geenszins aannemelijk is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande stelt dat hij van Kazachstan naar Moskou reisde met zijn eigen reispas omdat hij toen nog niet officieel gezocht werd in zijn land van herkomst, waardoor er *"toen nog geen groot risico voor verzoeker (was) om met zijn eigen paspoort te reizen"*, ziet de Raad niet in waarom verzoeker niet reeds van bij het vertrek vanuit Kazachstan gebruik maakte van valse documenten, gezien hij verklaarde bang te zijn om tijdens zijn vlucht naar België getraceerd te worden door Kazachse autoriteiten.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker; ook de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de reisweg kunnen worden betrokken als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden *"dat er materiële fouten zijn gemaakt omwille van niet correcte vertaling door de tolk die de Russische taal onvoldoende machtig is"* zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, waar hij dit probleem ook meldde.

De Raad stelt echter vast dat deze beweringen geen steun vinden in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen dat hij vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie "vragenlijst", p. 3).

Na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliet (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Bij de aanvang van het eerste verhoor op 4 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd hoe het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, waarop verzoeker antwoordde: *"Normaal"* (zie het verhoorverslag, p. 2). Op de vraag of er zaken foutief genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker: *"Neen"* (zie het verhoorverslag, p. 2).

Wat de verhoren bij het Commissariaat-generaal betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de start van het verhoor telkens gevraagd werd of hij de tolk goed begreep, waarop hij steeds bevestigend antwoordde (zie verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 2; verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 2; verhoorverslag van 13 november 2013, p. 1), dat hem na elk verhoor gevraagd werd of hij de vragen goed begrepen had, waarop verzoeker elke keer bevestigend antwoordde en bij zijn laatste gehoor zelfs uitdrukkelijk stelde *"Ja. Tolk ook"* (zie verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 16; verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 10; verhoorverslag van 13 november 2013, p. 8), en dat hem ten slotte na elk verhoor de gelegenheid gegeven werd nog iets toe te voegen, waarop hij naliet enige opmerkingen te maken met betrekking tot het verloop van het verhoor of de communicatie met de tolk (zie verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 16; verhoorverslag van 23 mei 2013, p. 10; verhoorverslag van 13 november 2013, p. 8).

De Raad wijst erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een weigeringsbeslissing, enkel te stellen *“dat er materiële fouten zijn gemaakt omwille van niet correcte vertaling door de tolk die de Russische taal onvoldoende machtig is”*.

Verzoeker toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat bovenstaande vaststellingen gebaseerd zijn op onvolledige of onjuiste verhoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders heeft herinnerd, *“doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingstatus aan hem ontzegd wordt”*, dat hij nog jong is en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had, antwoordt de Raad van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten zijn geloofwaardigheid verder afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Om zijn professionele activiteiten als zelfstandig ondernemer in zijn herkomstland te staven, die indirect leidden tot de problemen die de aanleiding zouden vormen voor zijn vlucht, legde verzoeker een document over waaruit blijkt dat een transactie voor de verkoop van een voertuig werd afgesloten op 1 februari 2010, terwijl verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7) dat de autohandel met zijn oom pas officieel begon vanaf augustus 2010.

De uitleg in het verzoekschrift dat het bewijs van transactie *“een flagrante schrijffout (bevat) omdat de bedoeling was om de transactie af te sluiten op 1 februari 2011. Het was toch begin van 2011 en er werd automatisch vorig jaar zijnde 2010 vermeld”*, strookt niet met de verklaring die verzoeker opgaf op het Commissariaat-generaal en wordt derhalve niet aanvaard.

Tijdens zijn verhoor aldaar beweerde verzoeker eerst dat hij het document zelf opstelde (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7) en dat hij mogelijk een fout maakte bij het noteren van de datum, waarbij hij als maand “02” noteerde, maar na confrontatie met de vaststelling dat de maand “februari” voluit werd geschreven in het document (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7), erkende verzoeker dat dit inderdaad “raar” was en dichtte hij de notering van de maand “februari” aan verstrooidheid (zie het verhoorverslag van 13 november 2013, p. 7).

Verzoeker legde bij het Commissariaat-generaal tevens twee oproepingen voor waarin hij werd gesommeerd zich voor verhoor bij de politie aan te bieden en dit in de maand september van 2011. Deze convocaties vermelden echter dat verzoeker aanwezig was geweest, wat praktisch en fysiek onmogelijk was, aangezien hij sinds begin augustus 2011 in België verbleef.

Verzoeker gaf toe dat hij niet persoonlijk aanwezig was bij de politie die hem voor verhoor opriep (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 4) en stelde dat in de documenten mogelijk bedoeld werd dat hij zich daar dan persoonlijk moest melden (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 4).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de politieoproeping *“een materiële fout”* bevat en dat in de praktijk vaak dergelijke *“lapsussen”* voorkomen *“om reden van spoed en onvoldoende onderwijsniveau van het politiepersoneel in Kazachstan”*, wat *“geen schuld van verzoeker zelf”* is, antwoordt de Raad dat verzoeker met deze blote beweringen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de oproepingen, volgens verzoeker uitgaande van een Kazachse autoriteit, zeer amateuristisch zijn opgesteld wat de authenticiteit neerhaalt.

Op het Commissariaat-generaal legde verzoeker tevens een document neer om zijn aanhouding op 26 mei 2011 de lokale Zjetusky ROVD-afdeling (politie) van Almaty (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 9) te staven.

Het document werd echter uitgereikt door de lokale Turksibsky ROVD-afdeling en niet door de Zjetusky afdeling, waar hij, althans blijkens zijn verklaringen, vastgehouden werd.

Verzoeker laat na zijn beweringen in het verzoekschrift *“dat er soms niet gemakkelijk om te begrijpen welke politieafdeling voor een of een andere zaak bevoegd is” (sic)*, dat de namen van de districten *“tevens vaak veranderd”* worden en dat de politieafdelingen in de praktijk steeds samenwerken en zaken tussen elkaar kunnen transfereren, te staven.

Daarnaast betreft het document een faxkopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Dat verzoeker verschillende stukken neerlegt waarvan de inhoud strijdig is met zijn verklaringen, keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het *“over materiële fouten”* gaat, dat een bewijs echter *“onmogelijk absoluut volledig kan zijn”* en dat kleine onvolledigheden geen reden kunnen zijn om de bewijzen als niet geloofwaardig af te wijzen, antwoordt de Raad dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven en dat hij zich ervan vergewist dat de stavingstukken een correcte weergave zijn van de feiten, *quod non in casu*.

Ter zitting legde verzoeker *“vier volmachten”* voor, alsook een brief van Rebiya Kadeer, voorzitter van Wereldcongres van Oeigoeren, ten bate van verzoekers zus Z.M. en referentiebriefven van T.D. en lerares E.J..

De volmachten -die overigens dateren van *“vier juni één duizend en elf”* (sic), 9 juni 2010, 23 maart 2010 en 23 maart 2010- betreffen slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De brief van Rebiya Kadeer, voorzitter van Wereldcongres van Oeigoeren, ten bate van verzoekers zus Z.M. vertoont een gesolliciteerd karakter (*“To Whom It May Concern”*) en handelt over *“the human rights situation of the Uyghur people in East Turkestan”*, zonder evenwel in te gaan op de persoonlijke problemen van verzoekers zus.

De referentiebriefven van vriend en collega T.D. (*“Ik ken de heer M. allreeds 2 jaar als vriendt en sedert eind oktober 2013 ook als collega”* (sic); *“Daarom, zou ik willen vragen om een gunstig advies te geven betreffende R.M.”*) en lerares E.J. over de lessen Nederlands van verzoeker (*“Ik ben de lerares Nederlands van R.M.”*; *“Ik ben van mening dat R. iemand is die echt in onze samenleving wil integreren, die veel doorzettingsvermogen aan de dag legt en bovendien heel wat in zijn mars heeft”*) vertonen een gesolliciteerd en subjectief karakter; deze documenten betreffen geenszins het asielrelaas van verzoeker en hebben dienaangaande dan ook geen bewijswaarde.

Wat betreft de problemen van verzoeker omwille van zijn Oeigoerse origine, verklaarde hij dat hij problemen had op zijn werk in overheidsdienst (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 13) en dat hij onder druk werd gezet om ontslag te nemen omwille van zijn origine (zie p. 14).

Op de vraag in welke mate deze problemen op zijn werk een rol spelen bij zijn asielaanvraag, verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2012, p. 14) dat deze problemen niet het belangrijkste waren en hij ze aanhaalt om te illustreren dat hij door zijn origine minder jobkansen had bij de overheid.

De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de door verzoeker gegeven voorbeelden kan niet afgeleid worden dat hij omwille van zijn origine in Kazachstan werd vervolgd en dreigt vervolgd te worden in de zin van vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag.

Uit de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in het administratief dossier, blijkt bovendien dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de Staat als doorgaans goed wordt omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij een dergelijk bijzonder profiel, op basis waarvan hij onder druk zou kunnen gezet worden, heeft of zou worden toegeschreven.

Bijgevolg kunnen deze feiten niet weerhouden worden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE